

Dette er et uddrag fra bogen [Rejser ind i det Ukendte](#) af [Bruce Moen](#).
[Køb bogen som e-bog på myll.dk](#), eller [klik her for at se hvor bogen er billigst](#).

En chokerende, larmende opvågning

Morgenen efter vågnede jeg i mit soveværelse, eller det troede jeg i hvert fald jeg gjorde. Det lignede fuldstændig mit soveværelse, men det var fyldt med et underligt gylden-gult lys. Lyset som fyldte mit værelse, var så underligt at jeg i starten bare prøvede at finde ud af hvordan sådan noget kunne være muligt. Endelig ræsonnerede jeg mig frem til at den underlige værelsesbelysning bare måtte være skæret fra en diset solopgang der kom ind gennem vinduet. (Utroligt som vi afviser ting vi ikke kan forklare, og så undlader at undersøge det nærmere. Nogle timer senere gik det op for mig at det underlige gylden-gule lys ikke kunne have været sollys: Det eneste vindue i det soveværelse vender mod vest.)

Så fangede en svagt summende, vibrerende lyd i mit hoved min opmærksomhed og bredte sig hurtigt ud i hele min krop. Den blev forstærket til et meget ubehageligt niveau og følte som en meget stærk, rå, lavfrekvent strøm der løb igennem hele min krop. Den følelse af at få elektrochok som denne strøm gav mig, mindede mig om scener fra gamle film hvor skurken kommer i den elektriske stol. De summende, rystende stød det gav, var fuldstændig overvældende. Lyden der ledsagede denne følelse, var som hvis jeg havde haft hovedet inde i en jetmotor på fuld kraft. Det øredøvende brøl der fyldte mit hoved, udelukkede enhver mulighed for tankevirksomhed, med undtagelse af den rene og skære rædsel som fyldte hele mit væsen. Jeg kunne ikke bevæge en eneste muskel. Jeg var sikker på at jeg var i klørerne på en eller anden voldsomt stærk, elektrisk, dødbringende kraft som var i færd med at gøre en ende på mit liv.

Jeg kæmpede som en gal for at bevæge min krop og komme ud af det greb som den kraft holdt mig fast i. Der var intet der virkede. Mine øjne syntes stadig at være åbne eftersom jeg tydeligt kunne se soveværelset omkring mig, men jeg kunne ikke engang bevæge en finger. Min krop følte død bortset fra den stærke, rædselsvækkende, elektriske, brølende, summende fornemmelse der bølgede igennem mig. Jeg koncentrerede mig om at prøve at bevæge mine ben og tænkte: *De er de største, stærkeste muskler i min krop. Hvis jeg kunne bevæge noget som helst overhovedet, ville det være mine ben.* Jeg var i panik. Sanseløst kæmpede jeg for at bevæge noget – hvad som helst. Så mærkede jeg en lille bitte muskel bag mit venstre knæ spjætte bare en smule. Den summende, brølende, dødbringende strøms kraft aftog, dirrede, og døde så hen.

Værelset blev sort et øjeblik, og så åbnede jeg øjnene. Jeg var stadig i mit soveværelse, men det sælsomme gullige lys var væk. Min krop

bevægede sig nemt op i siddende stilling og ud af sengen. Den forfærdelige summen var væk, og alting virkede normalt igen. Jeg havde ingen anelse om hvad det var, hvor det kom fra eller hvad der havde fået det til at ske. Jeg tænkte at jeg enten havde været i nærkontakt med døden, eller også var jeg ved at blive vanvittig. Jeg vidste at jeg ikke havde lyst til en gentagelse af det, hvad det så end var.

I løbet af de næste to uger gentog den summende, brølende, vibrerende, henrettelseslignende oplevelse sig flere gange. Nogle gange fik jeg en omgang magen til den første når jeg vågnede om morgenen. Andre gange mærkede jeg det begynde netop som jeg var ved at falde i søvn; først blødt og så meget hurtigt intensiverende til et rædselsvækkende, tænderskærende niveau. Rystelsen skræmte mig altid; Jeg vågnede brat for at undgå fornemmelsen.

I løbet af de to uger besluttede jeg mig efterhånden til at hvad det end var, ville det ikke slå mig ihjel, i hvert fald ikke lige med det samme. Jeg opdagede også at hvis jeg virkelig koncentrerede mig, kunne jeg få en eller anden legemsdel til at bevæge sig. At bevæge noget, uanset hvor lille en bevægelse det var, ville løsrive mig fra den brølende, summende rædsels greb. Det blev et irritationsmoment som kom bag på mig mens jeg var ved at falde i søvn eller vågne, men jeg frygtede det kun mens det foregik. Ellers tænkte jeg at det var noget underligt noget der sikkert ville gå over af sig selv, så jeg holdt det for mig selv.

Næsten to uger efter *hvem er du*-drømmen, besluttede jeg mig til at gå på biblioteket for at finde en bog om hypnose. Hypnose var stadig en af mine hobbyer på det tidspunkt, og jeg havde ikke læst en ny bog om emnet i et godt stykke tid. Så det var i hvert fald derfor jeg troede jeg tog derhen. Jeg gik hen og kiggede i kartoteket, skrev et par klassemærker ned og gik tilbage mod boghylderne. Det tog ikke lang tid før jeg fik øje på den første bog på min liste på øverste hylde, lidt over øjenhøjde. Jeg kastede et flygtigt blik op på bogen mens jeg rakte op efter den, satte fingeren op på den øverste kant og hev den ud og ned af hylden. Mens jeg trak bogen til mig, åbnede jeg den uopmærksomt og begyndte at læse halvt nede på venstre side. Der stod:

“En høj, temmelig mørkhudet kvinde i en lang, glat kjole eller kappe stod næsten ved siden af mig. Mit første indtryk var at hun var neger med små og jævne træk, mørkt, glat hår og lige pandehår. (Ved nærmere eftertanke indså jeg at ud fra beskrivelsen kunne hun have været mellemøstlig eller Ægypter, men ikke orientaler, for så ville jeg have lagt mærke til øjnenes form).”

Noget ved de linier virkede underligt bekendt, og jeg kunne mærke at det “noget” pressede sig frem i min bevidsthed. Det kom meget hurtigt med stigende pres, og så eksploderede det i tanker som jeg kunne genkende.

Øjeblik! Den beskrivelse passer på den person jeg skreg til i den hvem er du-drøm jeg lige havde for et par uger siden! tænkte jeg ved mig selv. Jeg lukkede bogen og læste på omslaget. Journeys Out of the Body af Robert A. Monroe. *Det her er ikke den bog jeg rakte ud efter!* Jeg var slet ikke klar over hvordan jeg ved et uheld havde fået fat i denne bog, men det virkede som en af de tilfældigheder man ikke spørger med. Jeg havde trods alt skreget “hvem er du?” til en i min første vågne drøm for to uger siden, og bogen i min hånd lod til at være den som svarede tilbage.

Jeg begyndte at tænke på tilfældigheden i det. For at komme til biblioteket havde jeg kørt omkring 23 kilometer. Der lå mindst tre andre biblioteker tættere på hvor jeg boede som jeg kunne have kørt ind til i stedet for. Der var adskillige andre hypnosebøger på min liste. Jeg kunne have rakt ud efter hvilken som helst af disse andre bøger først. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på hvor stor sandsynligheden egentlig var for at jeg *tilfældigvis* fik fat i denne *forkerte* bog? Endvidere, hvor stor var sandsynligheden for at jeg ville åbne denne *forkerte* bog et “tilfældigt” sted og læse svaret på et spørgsmål jeg skreg i den drøm to uger før? Jeg besluttede at sandsynlighed ikke havde noget med det at gøre. Jeg lod hypnosebogen blive på hylden og tog Journeys Out of the Body med hjem.

Da jeg var kommet hjem, begyndte jeg at læse Monroes bog. Monroe hævdede at han spontant var begyndt at rejse ikkefysisk ved fuld bevidsthed flere år før han skrev den. Den passage jeg var stødt på på biblioteket, henviste til væsner han kaldte Hjælpere. På hans ud af kroppen-rejser ydede disse Hjælpere tit assistance. Jeg fandt også en forklaring på det summende, brølende, elektrochok jeg havde oplevet dagen efter min *hvem er du*-drøm. Monroe fortalte i sit første kapitel om en stærk vibration som, med hans ord, holdt ham “som i en skruestik”. Han kaldte det “vibrationstilstanden” og forklarede at det var et forstadium til en ud af kroppen-tilstand. Han skitserede teknikker som kunne bruges til at lette fremkaldelsen af denne vibrationstilstand og bruge den til at gå bevidst ud af sin krop. Dette lød meget bedre end bare at have vågne drømme! Han skrev om at kunne tage hen hvor som helst i den fysiske eller ikkefysiske verden i denne ud af kroppen-tilstand, bevidst!

Efter at have læst hans bog fra ende til anden, begyndte jeg entusiastisk at praktisere de teknikker han beskrev. Hans vejledning virkede en smule uklar idet den henviste til mange ting jeg ikke forstod. Men jeg gjorde mit bedste for at bruge hans teknikker til at indlede sin vibrationstilstand, øge frekvensen af vibrationerne til en høj, jævn fornemmelse og så gå ud af kroppen. Jeg lagde al min energi i at opnå det mål. Jeg øvede mig når som helst jeg havde chancen. Det varede ikke længe før jeg begyndte at se resultater, men jeg havde stadig et problem med frygten. Mens jeg var ved at falde i søvn, ville jeg begynde at bruge teknikken og tit pludselig opdage at jeg var fanget i den summende,

brølende tilstands greb. Min første reaktion var altid hurtigt at trække mig tilbage i frygt, efterfulgt af en afsky for at jeg havde fået vibrationstilstanden startet og så trukket mig ud af det jeg var så desperat for at opnå. Jeg kan ikke sige at jeg nogensinde fik ordentlig kontrol over Monroes vibrationstilstandsteknik. Jeg blev aldrig i stand til at fremkalde den når jeg ville.

Det var imidlertid i den periode jeg havde min første beviselige ud af kroppen-oplevelse. Det var sikkert et resultat af at have kæmpet så hårdt for at få det til at ske og så skrue helt ned for anstrengelserne. Jeg havde lagt mig ned for at tage en eftermiddagslur. Jeg var træt og faldt hurtigt i søvn. Lidt senere vågnede jeg, eller rettere sagt blev klar over hvad det var jeg temmelig åndsfraværende var i gang med. Jeg satte mig op i sengen, svingede benene ud over kanten og rejste mig op med ansigtet mod døråbningen. Jeg gik hen til døråbningen, drejede til højre og fortsatte ned ad gangen i retning mod min dagligstue. Alt hvad jeg så, var præcis som i mit hus i den fysiske verden. Jeg stoppede ved en kort trappeopgang som førte op til et loft, drejede til venstre mod trapperne og begyndte at gå hen imod dem. I stedet for at gå op ad trapperne, rakte jeg min højre hånd ud og pressede den igennem dem. Idet resten af min krop gik igennem trapperne, bevægede jeg mig ind i den samme tredimensionale sorthed jeg havde set i *hvem er du*-drømmen. Da jeg kom ud af sortheden, var jeg oppe nær ved loftet i hjørnet af et værelse og kiggede ned på et stort, mørkt, rundt bord. Alt var i sort, hvidt og gråtoner. Der sad to mennesker ved bordet med små krus foran sig. De tog krusene, gned deres fingre på noget i dem og gned sig så i ansigtet. Det skiftedes de til, og så kiggede de på hinanden og brød ud i en skraldlatter. Jeg betragtede denne scene i flere minutter intetanende om hvad der foregik, og på et tidspunkt mistede jeg så bevidstheden om det. Senere vågnede jeg igen, denne gang fysisk, og stod op.

“Becky, jeg havde den underligste drøm mens jeg tog mig en lur,” sagde jeg da jeg nåede dagligstuen hvor hun havde siddet da jeg gik ind for at sove.

Becky og jeg delte hus, og hun kendte godt til mine anstrengelser for at lære dette her ud af kroppen-halløj. Da jeg fortalte hende alle detaljer, fik hun et af de der *åh Gud*-udtryk i ansigtet. Hun fortalte mig at efter at jeg havde lagt mig, var hun gået over for at besøge sin veninde Debby på den anden side af gaden. Debby var vores genbo hvis mor var Mary Kay-kosmetiksælger. Debbys mor havde afleveret en pose vareprøver med creme og makeup. Becky og Debby havde siddet ved Debbys store, mørke spisebord med disse prøver og gjort præcis hvad jeg havde set de to mennesker gøre i “drømmen”.

Samtidigt med mine ud af kroppen-øvelser fortsatte mine episoder med vågne drømme i et godt stykke tid. Det var rigtig sjovt, og jeg nød dem umådeligt mens jeg fortsatte med at arbejde på at få kontrolleret adgang til ud af kroppen-tilstanden. For det meste vågnede jeg i en drøm

hvor jeg kørte i en sportsvogn med høj fart ned ad en nyasfalteret vej på en klar solskinsdag.

Så en sommerdag kørte jeg på arbejde ad Excelsior Boulevard, en firesporet hovedvej i Minneapolis. Jeg sad i min Austin Healey fra 1960 med kalechen slået ned. Det var før den hollandske elmesyge fik ram på alle de smukke træer. Jeg kørte mod øst, så solen der var ved at stå op, illuminerede den grønne stråleglans af elmetræerne som hvælvende sig over vejen. Jeg kan huske at jeg kiggede op på bladene som blev belyst bagfra af solen, og tænkte på hvor smukke de så ud. Jeg kan huske at jeg tænkte: *Hvis jeg drømmer, kan jeg flyve op så jeg bedre kan se.* Min opmærksomhed var skarpt rettet mod de blade omkring tolv meter over jorden. De så ud til at være inden for rækkevidde da jeg stirrede på dem og tænkte på om jeg mon drømte eller ej. Jeg blev ved at kigge direkte op på bladene mens jeg prøvede at finde ud af om jeg drømte. Chokket ramte mig pludselig da jeg opdagede at jeg ikke drømte. Jeg kørte omkring 60 km i timen ad en befærdet vej om morgenen i myldretrafikken. Jeg holdt ikke øje med trafikken! Jeg kiggede direkte op på træernes farverige blade. Mit hoved smuttede tilbage på plads så jeg kunne se vejen og trafikken foran mig. *Gud passer på fjolser*, tænkte jeg, mens det gik op for mig hvor jeg var, og hvor farligt det var, det jeg havde gjort.

Den hændelse var ved at få mig til at skide i bukserne da jeg tænkte på den senere. Det gik op for mig at jeg ikke længere når som helst med sikkerhed vidste om jeg havde en vågen drøm, med min krop sovende i sikkerhed i min seng, eller om jeg kørte i trafikken eller noget som helst andet sted for den sags skyld. Jeg besluttede mig til at holde op med at forsøge at få vågne drømme og holde op med at eksperimentere med den vibrationstilstand som førte til ud af kroppen-oplevelser. Det syntes for farligt at fortsætte. Jeg tror at jeg et eller andet sted indeni tog den beslutning at holde op med alle den slags aktiviteter.

Efter flere måneder mistede jeg helt interessen for at fremkalde den vibrationstilstand Monroe havde beskrevet. Gradvist forsvandt evnen til overhovedet at gøre det, og andre mere presserende ting i mit liv trak i mig, og jeg kom videre. Men jeg har aldrig glemt oplevelsen og kan ikke stærkt nok understrege dens vigtighed i min fortsatte søgen efter svar på mine Tre Store Spørgsmål.

Dette er et uddrag fra bogen [Rejser ind i det Ukendte](#) af [Bruce Moen](#).
[Køb bogen som e-bog på myll.dk](#), eller [klik her for at se hvor bogen er billigst](#).